

Székesfehérvári Gyerekköltészeti Verseny 2011
20 vers, 20 kép című kötetbe került „telekis” alkotások

CSEH VIKTOR

A gyerekek

A gyerekek minden dolgot kipróbálnak,
Még ha nagyon rossz is, nehezen, de állnak.
Utána, ha fáj is, apjuktól megkapják:
„Hogy mered csinálni, istentelen jószág!”
A püfölést azért lehetne mellőzni,
Hogy a gyerekeknek ne kelljen szenvedni!
Hallottátok, igen: NE KELLJEN SZENVEDNI!

A gyerekek azért nem szeretnek tanulni,
Mert ott kapnak leckét, mert van mit tanulni!
Hogyha nem tanulnak, a fejükhöz vágják:
„Hogy nem bírsz tanulni, istentelen jószág!”
Ennyi szidást azért lehetne mellőzni,
Hogy a gyerekeknek ne kelljen szenvedni!
Hallottátok, igen: NE KELLJEN SZENVEDNI!

(I. helyezett, 12 éves, Teleki Blanka Gimnázium és Általános Iskola)

TÁRNOK DOROTTYA

Tavasz

Oly szép az utcánkban minden fa tavasszal:
apró virágukon csillog a gyöngyharmat.

Szaglássza fák tövét üzenetét várva
a hófehér kis puli szalaggal nyakába'

Illatos virága meggynek, cseresznyének,
ilyen illat kéne Brise légfrissítőnek.

(11 éves, Teleki Blanka Gimnázium és Általános Iskola)

KIFFER ANNA

Baromfiudvar Papáéknál

Kotkodács, kotkodács - 3 napja nincs tojás.
Mi? 3 napja nincs tojás? Jön akkor a nyakazás!

Ejnye-bejnye, Kotkodács, 3 napja nincs tojás,
Tojzatok akkor tojást!

(8 éves, Teleki Blanka Gimnázium és Általános Iskola)

ZSOLNAI MÁTÉ, TÓTH ANDRÁS, LIPTAI ROLAND, FARAGÓ ENDRE

A tehén

Öreg már a tehén,
nem utazik tevén,
nem szólítják nevén,
úgy nevezik: te vén.

(10 évesek, Teleki Blanka Gimnázium és Általános Iskola)

DÉKÁNY ZSÓFIA, SZABÓ BETTINA, KIRÁLY BOGLÁRKA, VAJDA IZABELLA

Huligán a pelikán

Huligán a pelikán,
lovagol a paripán,
Húzza a kis taligát,
viszi Pestre mamiját.

(10 évesek, Teleki Blanka Gimnázium és Általános Iskola)

ÜRÖGI LÁSZLÓ

A Peca

Lóгатom a stégen a botom,
Mert én ezt sosem unom.
Meg hát jó is a pecabotom,
Ezért kövér az én pontyom.

Nagyon régi az én stégem,
Mert a papáé volt régen.
Szeretem eme régi helyem,
Mert itt süllő is akad bőven.

(11 éves, Teleki Blanka Gimnázium és Általános Iskola)

AMBRUS LILI

Táltos a lovam

Az én lovam táltos,
a neve: János.
Átugorja a nagyvilágot,
elrepít ő mindenhova,
vár rád Kalifornia!

(10 éves, Teleki Blanka Gimnázium és Általános Iskola)

RUMI FRIDERIKA

A ménes

Éj kékjében, holdvilágban,
Holdfény bágyadt sugarában,
Fű, ha rezdül, madárka száll,
Furcsa zúgás az egész táj.

Mint a szél, ha vihar előtt,
Simogatja a füves dombtetőt,
S mint, ha csendben zavargás támad,
Úgy kebelezik be a viharfelhők az egész tájat.

Hosszú sorban, nagy csatában,
Istennyilát hajigálva,
Lágy szellő orkánna támad,
S úgy suhintja végig az egész tájat.

De nincs itt se vihar, se orkán,
Mi eltakarná a Hold sugarát,
De dübörög a föld, rázkódnak a puszták,
A ménes hangjától zsong az egész táj.

Vad paripák, a réthez közeledvén,
Szőrükön megcsillan az ezüstös holdfény,
Alant sebesen suhannak a kemény paták,
Hogy úgy döng belé az egész táj.

Mintha vadászok kergetnék őket nyíllal,
Száguldanak át folyón, patakon, sebes irammal,
S már a rét szélén vezeti a fő mén csapatát,
S szinte eggyé lesz a dobogással az egész táj.

Már a réten futnak nagy sebbel-lobbal,
Nyerítő hangokat hallatnak magukkal,
E végtelen menetet mintha eggyé fonnák,
A holdvilágban úgy ezüstelik az egész táj.

Porzik a paták után a föld,
Nem marad utánuk más, mint letaposott fű,
S mégis, mintha ezt senki se bánná,
Gyönyörködik a vonulásban az egész táj.

Ahogy a mének sörénye meglibben a szélben,
Karcsú ugrásokkal haladnak egyenesen,
A rét széli pataokban meglibben tőlük a sás,
Tiszta kékbe öltözködik a pusztá, füves táj.

Sűrű erdő elé érnek a csodaszép paripák,
S hirtelen megállnak, mintha nem tudnák, hogyan tovább.

Visszanéznék egyre, a patakpartról át,
Miközben sötétségbe burkolózik a puszta, füves táj.

Ébenfeketén fénylik a sörényük,
Egy-kettőnek tejfehéren világít a szőrük,
S most, hogy elmennek, bizony ám, de kár,
Így csodálja őket a puszta, füves táj.

A rét felé még egyszer, utoljára néznek,
Biccentenek egyet búcsúzásképpen,
Majd elnyargal a menet a sűrű erdőn át,
Elköszönést int feléjük a puszta, füves táj.

A ménes után újra csend s nyugalom,
A fű újrasarjad a letaposott úton,
Ugyan elügetett a ménes már,
Mégis sokáig néz utánuk a puszta, füves táj.

Béke van s csend, nőttön nő a nyugalom,
Egy pinty szálldogál a rét fölött kialvatlanul,
S a horizonton fénylik egy ártatlan napsugár,
S együtt ébred a pirkadattal a puszta, füves táj.

A fűszálakon megcsillan a friss, édes harmat,
Gyémántként ragyog a kis rét a Nap alatt,
S amint a ménes e vidéken, büszkén suhant át,
Úgy csillog ezer színben e puszta, füves táj.

(V. helyezett, 13 éves, Teleki Blanka Gimnázium és Általános Iskola)